

Odense Valgmenighed 125 år

Et jubilæumsskrift

Odense Valgmenighed 125 år.
Et jubilæumsskrift.

©2008 Odense Valgmenighed, Odense.

Forside/kapitelbilleder (Johs. 16, 1-15):
Grethe Berndt Hansen.

Redaktion:
Inger Hjulær Bergeon.
Lisbeth K. Jensen.
Lone Ejdrup Nielsen.

Grafisk design/Layout:
Lars Johansen.

Bogen er sat med Times New Roman.
Trykt hos One2One, Kerteminde.

ISBN 978-87-992633-0-1

Fotografisk, mekanisk eller anden
form for gengivelse eller mangfoldig-
gørelse af denne bog eller dele heraf
er ikke tilladt ifølge gældende dansk
lov om ophavsret.

www.odensevalgmenighed.dk

Indholdsfortegnelse

Side 6: Jubilæumsskrift 2008.

Side 7: Hvad laver du her? - Hvor kommer du fra? - Hvor skal du hen?

Side 8: Kirken som Forsamlingshus.

Side 9-10: Om at skabe rum for Ordet!

Side 11: Hvad rimer på menighedsliv? Selv- og medbestemmelse!

Side 12-13: Fede og magre år.

Side 16-17: At være medlem af valgmenigheden i dag.

Side 18-19: Gudstjeneste og dagligdag.

Side 20: Den vej man bevæger sig ad.

Side 22: Et sted at kalde vores.

Side 23: Vi er nye medlemmer.

Side 24: Et tilbageblik.

Side 25-27: Konfirmand 2008.

Side 29: Verden er ny for dit øre!

Side 30: At forholde sig til vores tid.

Side 31-32: To søstre.

Side 34-35: Fri, valg og sogn.

Side 36-37: En underlig størrelse.

Side 38: Tillykke med Jubilæet.

Side 39-40: Og nu til Sporten.

Side 41: Fremtiden.

Side 42: Program for jubilæumsdagene.

Side 43-48: Appendiks.

Stor tak til alle der har bidraget til denne bog.

E.T

Gretchen Bernat Haven '05

Tænk på de mennesker, der dengang oprettede Odense Valgmenighed.

De havde brug for en kirke.

Deres energi og sparsomme penge blev sat ind på at bygge en kirke.

De havde meninger, som rakte ud i fremtiden, som betyder noget for os i dag.

Tænk på de mange mennesker, der er mødtes her, som har talt sammen, har debatteret, diskuteret og vedligeholdt.

6

Det er blevet en lang historie dannet af viljer, holdninger, meninger og ønsker, umådeligt mange glimt i ord og billeder, der dannede en helhed.

Jubilæumsskriftet skulle fremstå ligesådan.

Det skulle afspejle, at Odense Valgmenighed eksisterer, fordi mange har villet det.

Vi bad om, at indlæggene skulle være korte, således at det blev muligt at få mange indtryk af, hvad valgmenigheden betyder i 2008. Vi valgte at benytte mange billeder og lade dem være med til at fortælle, hvad der er sket – og hvad der sker nu.

Der er mange forskellige vinkler på det at være en del af valgmenigheden

Hver især kan i tanken supplere med egne oplevelser og opfattelser af den tid, der er gået.

Hver især har tanker om fremtiden, selv om vi ikke kender den.

Lone Ejdrup Nielsen

Da jeg var ung og klunser i Frankrig, kom jeg nogen gange forbi hovedkontoret i Paris.

Det lå dengang i en baggård i en ydmyg forstad. Når man kom ind til generalsekretæren, som var en venlig, pensioneret bankdirektør, blev man mødt med 3 spørgsmål:

Hvad laver du her?

Hvor kommer du fra?

Hvor skal du hen?

For nogen var det en voldsomt konfronterende stil. For andre var det skønt i al sin klarhed.

For det viste sig nemlig, at man ved at besvare hans 3 præcise spørgsmål fik den samtale, man måske havde bekymret sig for.

Man kom jo med et ærinde, og man kunne være sikker på, at når samtalen var forbi efter 3 kvarter, så var alt på plads. Plus at man havde oplevet en levende samtale, hvor begge parter gav af sig selv og fik meget af hinanden. Det var ikke et forhør, men det var spørgsmål, der gik til sagen.

Nu fylder Odense Valgmenighed 125 år, og kan man stille den gamle dame de samme spørgsmål?

Ja!

Men hvem skal svare?

Vi har valgt at lade mange medlemmer af menigheden få ordet og give et svar.

Vi synes nemlig, at det giver et godt billede af menighedens liv lige nu.

For i år 2008 er det slut med ”at lade gamle højskoleforstandere fortælle om Grundtvig”, som et medlem har sagt, når der skal svares på spørgsmålene:

Hvad er Odense grundtvigske Valgmenighed i dag?

Hvor kommer vi fra ?

Og hvor vil vi hen ?

Inger Hjuler Bergeon

”Jeg troede, mødet skulle være i kirken” lød det fra en mødedeltager, som ikke kendte kirken og slet ikke havde opdaget, vi *var* samlet i kirkerummet.

Kirke og forsamlingshus har gennem århundreder på mange måder været tæt forbundne, ofte bygget i umiddelbar nærhed af hinanden, især på landet - men også i Odense, hvor Odense Valgmenighedskirke og Fyns Forsamlingshus i årene indtil 1983 var genboer.

Kirken rummede naturligvis gudstjenester og alle kirkelige handlinger, foredrag og andre aktiviteter mødtes man om i forsamlingshuset.

Forsamlingshuset er rammen om et fællesskab. Odense Valgmenighed har, efter udbygningen med køkkenfaciliteter i 1991, valgt at kombinere kirke og forsamlingshus i samme rum til stor glæde for menigheden og mange deltagere udefra til temadage, foredragsaftener, udstillinger, filmaftener og andre aktiviteter.

Ved store møder møbleres kirkerummet om. Der rulles afskærmning ned for koret / alteret.

Talerstolen anbringes på kirkerummets langside, og i en halvcirkel sidder den lyttende forsamling.

En forsamlingshusaften i kirkerummet kan også være fællesspisning med efterfølgende foredrag. Her går hyggeligt samvær og alvor på fineste måde hånd i hånd.

Sang, latter og fornøjelig snak samler alle, men altid respektfuldt for rummet vi er sammen i.

På Valgmenighedens prædikestol står: ”Livet er menneskets lys”, fortolkningen overlades til præsten, men i netop dette rum får livet lys i mangfoldigheden af det, vi indbydes til og deltager i.

Inge Kiertzner

Før begyndelsen fyldte Gud det hele, ganske enkelt – det hele. Derfor måtte Han gøre plads og rum for sit skaberværk. Det gjorde Han med sit Ords kraft. Han skabte en hvælving, som skilte vandene under hvælvingen fra vandene over hvælvingen. Gud kaldte hvælvingen himmel. Ind i rummet under himmelhvælvingen skabte Gud derpå et univers, Guds skaberværk, den verden vi kender. Så skaberværket er helt omkranset af Gud. Og Han gav sit gode skaberværk til menneskene og sagde, at det skulle de forvalte og herske kongeligt over.

Det med at forvalte skaberværket kongeligt har vi nu af og til glemt eller misforstået, så vi i stedet for ofte har hersket både dumt og tyrannisk. Derfor sendte Gud sin Søn ind i den verden, Han har givet os, for at vi ikke skal gå helt fortabt i vores dumhed og tyranni, for at fortælle os, at Han stadig omfatter os med kærlighed, og for at forkynde at Guds skaber-Ord stadig er mægtigt til at omskabe vand til vin, helbrede syge og rejse døde af graven.

Det er en god, opbyggelig og dejlig historie at lægge øre til. Og for at vi ikke skal glemme den dejlige historie, og for at skabe rum for Guds skaber-Ord i verden, har vi – her midt i menneskenes verden og kongerige – skabt et lille rum for Guds Ord. Det rum kalder vi kirken. Når vi derfor har kirker stående rundt om i landskabet og midt i Odense, er det for at lave en lille hvælving et sted midt i skaberværket, hvor Gud igen og igen kan komme til Orde og skabe liv og glade dage.

Om at skabe rum for Ordet!

For at finde kirkerummet, ringer vi søndag formiddag med klokkerne. Så kan vi gå efter lyden. Og vi afskærmer stedet for verdens larm og strid.

Dér sætter vi os så, lytter og hører, at vi ikke er glemte af Gud. Løverne uden for vores kirkerum har bl.a. til opgave at skræmme fredsforstyrrelser væk og holde distraherende tanker borte, mens vi lytter, beder og synger.

Måske og forhåbentlig får vi også skabt rum for Guds Ord i vore hjerter, så vi med tryghed og ærefrygt for Gud frimodige kan gå ud af kirkerummet, ud i verden for at herske med kongelig mildhed over

det skaberværk, vi er sat til at forvalte.

Derfor bærer kirken præg af at være et lytte-hørum og derfor bør vore hjerter åbne deres lytte-hørum.

Vi kommer jo i kirken for at høre Guds Ord *til os*.

Det er store sager det her, de største i livet.

Derfor forsøger vi at gøre kirkerummet smukt og passende til den vældige gave og opgave, det er at danne ramme og rum både for Guds Ord og for vore egne største glæder og sorger.

Bjørn Krab-Johansen

10

Selv- og medbestemmelse er to centrale begreber som ligger i forlængelse af en demokratisk, humanistisk dannelsesstradition. En menighed, der oplever selv- og medbestemmelse, oplever vilkårligt (med-) ejerskab. Og ejerskab er vigtigt for fællesskab. Men for at have selv- og medbestemmelse, må man også tage medansvar. Da vi meldte os ind i Odense Valgmenighed, da vores datter skulle døbes, fik vi også adgang til ejerskabet. Man kan ikke *få* ejerskab, man skal *tage* det. Af samme grund ønskede jeg at bruge noget af min tid i menighedsrådet for et par år siden. Jeg ønskede at bidrage til at medbestemme og menighedsliv rimede.

Menigheden defineres jo af, hvem der er i menigheden – og hvem der vil tage medansvar. En stadig udfordring bliver, om en hel menighed kan føle ejerskab i sit menighedsliv? Kan vi alle være med til at bestemme samtidig? Hvordan motiverer vi hinanden til at tage medansvar?

Hvilke interesser varetages? Jeg mener, det er overvejelser, som vores kirke løbende må overveje og søge svar på.

Som småbørnsfamilie har jeg nogle ganske bestemte behov og prioriteringer i forhold til kirken. Jeg bruger den ikke så ofte, som mange andre. Jeg bruger kirken, når noget særligt tilbydes til mig – og jeg bruger kirken i en forvisning om, at jeg til stadighed kan byde ind, hvis jeg har noget på hjertet.

Henriette Vognsgaard Hjerno

Et tilbageblik på økonomien i Odense Valgmenighed viser, ikke overraskende, stor sammenlignelighed med den generelle økonomiske samfundsudvikling. Der har været perioder med trange tider og nøjsomhed, hvor man rykkede sammen i fællesskabet og satte tæring efter næring.

Der har også været gode tider, hvor der har været mulighed for at konsolidere og investere. Odense Valgmenighed ejer således i dag en velholdt kirkebygning med et nyt orgel samt en god og velbeliggende præstebolig.

Den samlede gæld modsvares således stort set af obligationsbeholdningen. Formueforholdene er derfor særdeles gode, men en god fremtidig økonomi forudsætter naturligvis at der også er balance mellem indtægter og udgifter.

De sidste ca. 20 år har økonomisk set været rigtig gode med investering i tilbygning og orgel, uden at gældsætningen er øget.

Hertil skal dog bemærkes, at såvel ekstraordinære bidrag fra menigheden samt betydelige gaver og donationer, tillige med et årligt offentligt tilskud har

bidraget betragteligt til den nuværende gode økonomiske situation.

Under forudsætning af uændrede medlemsbidrag må vi indstille os på at økonomien strammer lidt til i de kommende år, da det offentlige tilskud på ca. 70.000 kr. sandsynligvis bortfalder fra i år.

Orgelbidraget også ca. 70.000 kr. udløber om 5 år. I alt et indtægtsfald på ca. 10%.

Lånet i præsteboligen har en restløbetid på 12 år med en årlig ydelse på ca. 100.000,00 kr.

(p.t. afdrag ca. 65.000 kr., rente ca. 35.000 kr.)

En nødvendig reparation af kirkens tårn i 2007 har desuden medført en ekstraordinær udgift på ca. 400.000 kr.

Alt dette er jo dyster læsning. Der tegner sig umiddelbart et billede af 7 magre år i perioden 2013 – 2020.

Der er dog også lyspunkter.

Odense Valgmenigheds formue er med den nye vurdering af præsteboligen forøget med ca. 2 mill. kr. Papirpenge – javel, men det styrker grundlaget for de tiltag der i øjeblikket arbejdes med for at sikre den nødvendige likviditet.

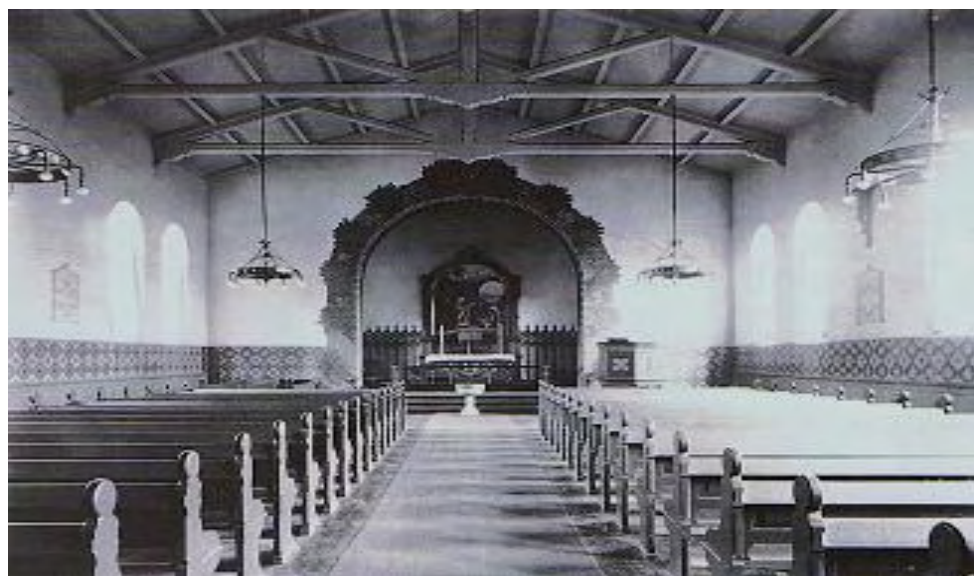
Krise, eller noget der ligner, er der absolut ikke tale om. Det er snarere et spørgsmål om at finde de rette løsninger i rette tid.

Odense Valgmenighed har gennem sine 125 år vist en enestående evne til at tilpasse sig og samtidig være en levende menighed i fællesskab og aktivitet.

Der er derfor al mulig grund til at være fortrøstningsfuld med hensyn til Odense Valgmenigheds økonomi i fremtiden.

Anders Krogh

E.T.

Spethly Bernat Hansen '05

At være medlem af valgmenigheden i dag

Da jeg i 1993 flyttede til Odense, søgte jeg forskellige kirker for at finde et sted at holde til. Jeg vidste allerede på forhånd, at jeg ikke ville sidde og være ”gemt” i Domkirken. Jeg prøvede til i et par andre kirker, før jeg endte i Valgmenigheden.

Det ene sted kunne jeg ikke lide kirkerummet, det andet sted virkede så indremissionsk på mig, at jeg følte, jeg var kommet til det missionske Vestjylland. Nu var det ikke fordi, jeg syntes, at kirkerummet var specielt i Valgmenigheden, det kan en hundredårig bygning jo ikke være sammenlignet med den kirke fra 1100-tallet, jeg kom fra. Men stemningen tiltalte mig.

Det elektroniske orgel fyldte mig ej heller med salighed, men sangen fra menigheden var brusende og god, menigheden smilende og imødekommende. Gudstjenestens forløb var forfriskende – uden at være overfladisk. Jeg følte, jeg var kommet ”hjem”.

Efter et par besøg meddelte jeg Krab-Johansen, som dengang var præst, at jeg gerne ville meldes ind.

Han sagde, at han ville besøge mig i mit hjem, så vi kunne tale om det.

Jeg husker, at jeg tænkte: ”Mon jeg skal ses an?” Nå, det tog jeg nu ikke så højtideligt, thi jeg ville da gerne vise mit smukke hjem frem for min kommende præst!

I øvrigt var jeg glad for besøget. Jeg fik en del at vide om det, at være medlem af en valgmenighed, og jeg satte bestemt pris på ikke selv at skulle foretage mig noget desangående, al papirarbejdet blev ordnet af præsten.

Nu 3 præster senere har jeg ikke fortrudt et sekund, at jeg valgte at høre til her. Det er næsten ligesom at få en ny familie. Jeg plejer at sige til folk, at dersom jeg var flyttet til Odense uden at have familie eller bekendte eller arbejde her, ville jeg alligevel have nok at beskæftige mig med bare ved at tilhøre Valgmenigheden i Odense.

Der er så mange gode tilbud udover Gudstjenesterne, at man faktisk kunne få hele sit sociale behov dækket.

Gode foredrag, koncerter, læsekreds, udflugter, fællesspisning etc. Samt det bedste af det hele, man kan deltage meget eller lidt alt efter behov, tid og interesse. – Og der er PLADS til alle slags individer.

Vi er en broget flok, som accepterer og respekterer hinandens særheder og sociale stade, det er efter min mening det stærkeste ved Odense Valgmenighed.

Liss-Lotte Talbro

Når jeg som præst skal skrive lidt om Odense Valgmenighed, så kan jeg skrive alt det gode, jeg vil, uden at skamrødme. For jeg har kun været her i 4 ½ år, så det, jeg skriver, er alt det, jeg lagde mærke til da jeg kom, og som jeg stadig ser. Det er noget, jeg dagligt glæder mig over, og som jeg tror, vil være det, der gør, at Odense Valgmenighed vil beholde sin berettigelse i en stor by med mange gode sognemigheder.

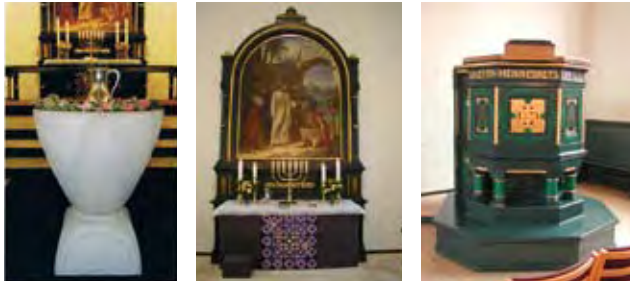
Man kan mærke det fælles ansvar i dagligdagen. Som ansat oplever jeg, at det ikke blot er luftige festtale-ord, når vi taler om medejerskab. Opgaver bliver aldrig fordelt af pligt, men forskellige medlemmer påtager sig dem uden de store fabellader. Og der er en lethed og en humor samtidig med at løsningerne altid er seriøst forberedte og bliver gennemført. Dette er ikke en selvfølge, og derfor vil jeg nævne det, som en af de helt store glæder ved at være ansat her.

Vi bliver aldrig en servicekirke, med et ansat serviceringspersonale, hvor kunder kan bestille en vare, for vi leverer ikke en vare, men er fælles om at dele en tro og et håb.

Det vi gør, gør vi sammen. Det gror ud af gensidig tillid.

Vi er en menighed, hvor vi sammen fejrer gudstjenester og har foredrag og samtaler på kryds og tværs. Der er en gensidig vekselvirkning af idéer, tanker og handling.

Man lader hinanden være som man er, og man lader hinandens tro være i fred. Samtidig er der rig mulighed for bekendtskaber, men lige så stor mulighed for at være med i den grad, man selv ønsker.

Denne blanding af frihed og nærhed mærkes ved gudstjenesterne.

Der er sang, der er lytten, god musik, snak bagefter hvis man vil, - og meget latter.

Inger Hjuler Bergeon

Med sådan et medejerskab kunne man fristes til at kalde os en ”andels-menighed”.

Vi ved også, at vi kun er her, så længe nogle vil være sammen om ansvar for en luthersk og grundtvigsk menighed, der er organiseret på denne foreningsagtige måde.

”Jamen, er der så ikke risiko for, at I bliver en sekt?” – ”at I sidder lårene af hinanden og er enige om alting?” Sådan spørger nogen.

Men jeg oplever, at der både er nærhed og diskretion her.

Den vej man bevæger sig ad

Gennem de seneste to år har en lille flok fra menigheden været samlet nogle aftner for i et samtaleforløb at få lidt mere forståelse af hvad vores kirkeliv bygger på (ref. til studiekredsen ”Kristendom for begyndere og let øvede”).

Mange er de emner som har været fremme, dåb og nadver, trosbekendelse, synd og tilgivelse. Og som afslutning på forløbet blev følgende spørgsmål stillet: Hvilken tekst fra det nye testamente udtrykker dit syn på det centrale i kristendommen?

20

Vi er måske ikke så tekststærke i valgmenigheden, men vi har fået nogle pejlemærker. De store tekster blev - blandt andre - Johannes’ om Ordet som blev lys og vandt over mørket, Paulus’ brev til korinterne om Kærligheden, og Lukas’ beretning om disciplenes vandring mod Emmaus. Pejlemærkerne er bevægelse fra mørke mod lys, fra skyggetilværelse mod klarhed, en vandring i fællesskab med – og hen imod – kærlighed.

At være menighed i det lys er ikke så dårligt. Det åbner op mod den verden, vi befinder os i, og er et værn mod fundamentalisme.

Som valgmenighed vælger man den vej man bevæger sig ad. Det betyder at man må have opmærksomheden rettet mod det, som sker langs vejen. Krumninger og udsigter ændrer vejens karakter og gangens art.

Men målet ligger fast.

Marianne Schroll

E.T.

gl. 2008

Et sted at kalde vores

Det er fristende at gøre de fleste poster på budgetkontoen op efter en ”hvad-får-jeg-for-det” overvejelse.

Det er dog nok vanskeligt at gøre med den post, der på vores budget hedder ”Valgmenigheden”. Hvis man tager timeprisen for vores deltagelse i gudstjenester, er det i hvert fald helt skidt.

22 Da præsten i den landsby, hvor vi er vokset op, gik på pension i sommeren 2007, stod vi fædrelose tilbage. Vi var fanget i den kendsgerning, at ens adresse afgør, hvilken menighed man per automatik kommer til at tilhøre. Vi ser i Valgmenigheden et tilhørsforhold, vi selv kan vælge, selv være med til at præge og selv kan definere vores egen grad af deltagelse i.

For os er det afgørende at være i en menighed, hvor vores personlige fortolkning af det at være kristen får plads. Vores ønske med kirken er, at have et sted at kalde vores.

Vi er ikke faste deltagere i gudstjenester, vi er ikke voldsomt troende, men vi ønsker at have et sted, som vi som familie kan føle os knyttet til alligevel. Et sted, der er vores eget til at samles i i livets højtider såvel som i livets svære stunder.

Et sådant sted skal man præge og forsøge at forme i samme takt som livet former ens personlighed og skiftende ønsker og behov.

Torsten Bo Kristensen

Vi er nye medlemmer i valgmenighedskirken, og blev meldt ind i forbindelse med vores datters dåb i september måned sidste år.

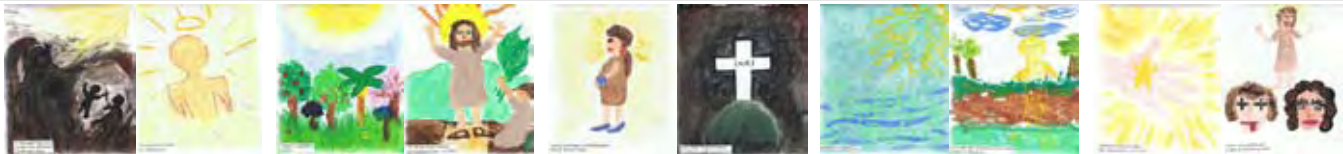
Vi havde forinden længe overvejet at skifte fra vores sognekirke, hvor vi også var blevet viet. Faktisk allerede efter vores bryllup i 2003. Selvfølgelig havde vi et dejligt bryllup, men selve vielsen og samtalen med vores præst var meget langt fra vores menneske- og kirkesyn. Derfor besluttede vi os allerede dengang for, at vi ville finde en anden kirke. Da vi ikke er faste kirkegængere, var det kun med sjældne mellemrum, at vi tænkte på at skifte. Der skulle en fødsel til og først da vores datter blev født, fik vi endelig taget os sammen.

Vi kender til valgmenighedskirken i kraft af, at vi er tilknyttet Odense Friskole. Derfor var vi ikke i tvivl om, at det var denne kirke, vi gerne ville være en del af. Vi kontaktede Inger og hun kom kort tid efter og besøgte os. Dette blev et meget personligt, varmt og hyggeligt møde. Vi var begge meget glade og så nu frem til at blive en del af valgmenigheden.

Vores datter er nu døbt. Selve dåben i kirken var alt det, vi kun havde turde håbe på. Vi blev mødt af en meget imødekommende menighed, hvor vi følte os rigtig godt tilpas.

Vi kommer sjældent i kirke, men det at vide at vi tilhører et sted, med så megen personlighed og varme, betyder meget for os. Vi føler faktisk, at vi har vores egen kirke, som vi i fremtiden gerne vil være en større del af.

Mette Marqvardsen

Sommeren 1940 startede jeg i 1. klasse i Fangel Fri-skole.

En gang årligt blev der afholdt eksamen. Valgmenighedspræst Skat Rørdam Clausen kom på besøg og fungerede som censor. Han var venlig og smilede til os lidt nervøse elever, når han gik rundt i de to klasser og kiggede lidt i vore regne- og skrivebøger.

Han var iført jakkesæt med vest. I vesten var der plads til guldur med urkæde.

Eksamensdagen sluttede med, at vi skulle synge en sang – valget blev ”Hans, den lille hyrde”.

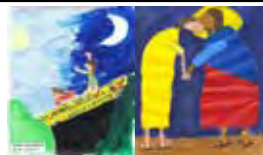
Lærer Petersen kunne så meddele, at alle vi i 1. klasse havde bestået eksamen og efter sommerferien kunne rykke op i 2. klasse.

I 1946 blev jeg konfirmeret i Odense Valgmenighed. Konfirmationsforberedelsen var henlagt til kirken - uden varme. Vi sad oppe i koret med overtøj og vanter på. Et problem at folde hænderne, når vi skulle bede ”Fadervor”.

Første halvdel af timen havde vi bibelhistorie, sidste halvdel af timen fortalte Rørdam Clausen om Kresten Kold og Grundtvig. Vi fattede meget lidt af det hele.

Fra min konfirmationsundervisning hos Rørdam Clausen husker jeg alligevel et enkelt spørgsmål, stillet hver gang til os – vordende – konfirmander: ”Hvad vil det sige at tro på Gud?” Kun følgende svar blev godkendt: ”At stole på ham”. Og det gør jeg så.

Svend Erik Hansen

På spørgsmålet "Hvad synes du har været godt? kom disse svar:

at man kunne sige noget, sin egen mening.

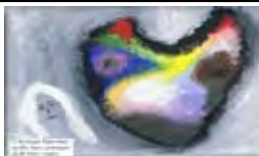
at vi har haft det rigtig hyggeligt sammen.

at det ikke har været ensformigt.

at sidde og diskutere og også høre om andres forhold til Gud, konfirmation, kristendom

at det ikke var pinligt at sige noget.

25

På spørgsmålet ”Hvad synes du har været godt? kom disse svar:

at vi ikke var så mange.

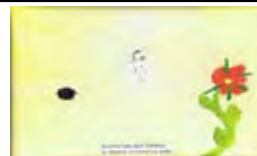
at vi hyggede så meget.

at lave billederne over trosbekendelsen var sjovt og godt.

at der har været så mange gode arrangementer.

det hele – jeg vil gerne gå et år til.

26

Konfirmanderne 2008.

(E.T)

Gretchen Bernad Hawen '5

God skole og god kirke har det til fælles, at de begge bygges på det levende ord. Når vi som børn gik glade fra skole, svarer det til at gå opløftet fra gudstjeneste. Det er, det samme der sker, nemlig at en ny og større sammenhæng er blevet levende, noget nyt er kommet os i møde. Verden er ny for dit øje, synger Benny Andersen om barndommens land, men den skulle også gerne blive ny for dit øre!

Når vi i en moderne grundtvigsk friskole har fortællingen og sangen som det bærende, er det i en tro på ordet som skabende. I sangens poetiske sprog, åbnes et syn og en oplevelse af verden, som ikke kan fås på anden vis. Vi ser, hvad vi synger, og dette syn er altid nyt. Der er altid steder i teksten, der åbenbarer sig på ny. Selv i de sange, vi kender til hudløshed, viser der sig nye betydninger, når vi synger dem. Bevidstheden er bevægelig – det er ordene, der flytter os – ikke omvendt.

Det har kirken vidst længe inden friskolen kom til verden, og her har skole og kirke noget at sige hinanden.

Evangeliet skal jo læses og prædikes søndag efter søndag. I friskolen har vi også biblen som grundfortælling, men den mytiske dannelse bygges også på andre tekster. På Odense Friskole er også de nordiske og græske myter en del af det fortællepensum, som danner klangbund for børnenes menneskelige udvikling.

Livet leves nu engang på de tekster og fortællinger, vi møder hen ad vejen. Det er dem, der giver dybde og evne til orientering i verden.

Peter Mondrup

At forholde sig til vores tid

Odense Valgmenighed har siden 1883 været en del af den Grundtvigske virkningshistorie. Ifølge sin målsætning skal den fortsat forsøge at lade sig inspirere af Grundtvigs syn på tro, kirke og folk og formulere sig ind i vor tid.

Tro er en personlig sag og kan udspille sig vidt forskelligt fra menneske til menneske. Samtidigt er den kristne tro i sin kerne et fælles anliggende. Især fællesskabet omkring dåb, nadver og trosbekendelsen har betydning, men også fællessangen er noget helt centralt.

Over for Gud og mennesker er vi alle ligeværdige. Derfor er der i Valgmenigheden plads til både det overbeviste og det søgende menneske, hvorfor vi skal møde hinanden i frihed og respekt for forskelligheden.

Valgmenighedens udfordring er samtidig at igangsætte samtaler om eksistentielle spørgsmål, der har en form og et indhold, der forholder sig til vores tid.

Grundtvig mente, at mennesket er en gåde, som vi må søge at løse ved at lede efter svar og stille spørgsmål om alle sider af menneskelivet.

Vi er alle i menigheden medansvarlige for at skabe de bedst mulige vilkår for forkyndelsen og kirkens andre anliggender. Derfor skal der være rum for lytten til meningstilkendegivelser og plads til initiativer.

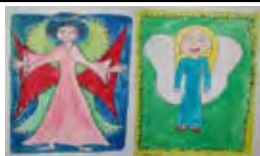
Torsten Johanessen

I nogle erindringer fra barndommen skriver Johs Nygård om de besøg, de fik i Præstegården ved Valgmenighedskirken i Sdr. Nærå: Fattige Maren nede fra ”Hospitalet”, ”Lille Ole fra Mors”, og som en modsætning til de to: Grosserer Faber fra Odense. Det var for børnene i Præstegården det allerhøjeste aristokrati, der så var på besøg. Børnene gjorde store øjne, når Grosserer Faber kom kørende i sin landauer. Her var det virkeligt land og by, der mødtes. Men Frederik Nygård og Faber forsvandt snart ind på kontoret, hvor det var dannelsen af Odense Valgmenighed, der var på tapetet. Om denne Faber forlyder det i øvrigt, at han var lige så meget høvding i Åndens som i pengemagtens verden. Men disse samtaler i Sdr. Nærå endte som bekendt med dannelsen af Odense Valgmenighed, og Frederik Nygård var menighedens første præst. En begavet mand, med et stort forfatterskab bag sig, mest på det historiske område (hans bøger om Christen Kold ”holder” faktisk den dag i dag).

Det var en rig tid med vækst i både Sdr. Nærå og Odense, men ulykkeligvis døde Frederik Nygård ca. 50 år gammel af blindtarmsbetændelse.

Han blev i begge menigheder efterfulgt af Johan Clausen. I begyndelsen tog han frem og tilbage, men da menighederne efterhånden fik flere og flere medlemmer, blev det mere og mere besværligt for Clausen. Man forsøgte sig da med den ordning, at han boede i Sdr. Nærå om sommeren og i Odense om vinteren, men enhver kan forestille sig, at det i længden var en rodløs og håbløs ordning. Og de to valgmenigheder måtte og skulle have hver sin præst, og da Clausen var lige afholdt begge steder, og de to søstre lige gerne ville have ham som præst, blev resultatet: Han skulle selv vælge, og af de gamle protokoller fremgår det, at han vaklede, men endelig ved et møde i Odense krævede tilhørerne, ”at nu må vi have et svar!”.

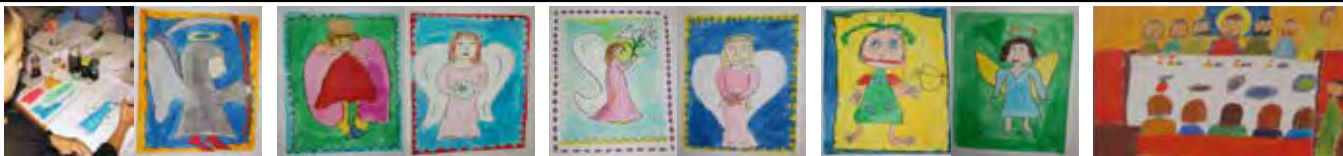

Man fortsatte med at holde møder sammen, og den dag i dag er det en selvfølge, at vi som præster, hjælper hinanden, og det har været lige uproblematisk, med de fire præster jeg har arbejdet sammen med: Kamp, Krab, Hasse og Inger. Jeg har denne følelse, at det er altså den nære familie jeg besøger, når jeg kommer ud i Odense Valgmenighedskirke. Og derfor skal der lyde tak for ”søsterskab”, og håbet om at det vil vare i mange, mange år!

Claus Kaas Johansen

Og Clausen sagde, at han måtte indrømme, at han nok var mest bymenneske, så han valgte Odense. Mellem linierne kan man fornemme megen bitterhed hos de gode Sdr. Nærrå borgere, men skilsmissen mellem de to søstre var en kendsgerning. Men i så fald en lykkelig skilsmisse.

E.T.

Gretly Bernatt Hansen 5

Den danske Folkekirke består som bekendt af to slags menigheder, nemlig valg- og sognemenigheder. Men med til billedet af den evangelisk-lutherske kirke hører også de grundtvigske (og efterhånden også andre slags) frimenigheder. De har siden begyndelsen af 1900 tallet haft lov at bruge sognekirken til deres gudstjenester og frimenighedspræsterne har lov at bære den særlige danske præstedragt. Så "familien" består altså af en stor skare sogne med slægtninge tæt på (valgmenighederne) og lidt fjernere (frimenighederne). Og det kan vi ønske os selv tillykke med! Tillykke med at det stadig er sådan, at folkekirken med et solidt historisk afsæt stadig kan fremvise en rummelighed, der vist er uset andre steder i verden. Rummeligheden går både på organisationsformer og på teologisk indhold, retningspræg, om man vil. Og det ser ud til at fortsætte. I sin tid var alle valg- og frimenigheder grundtvigske, om end tolkningen af hvad det vil sige har givet sig meget forskellige udslag. Der er set mange spændende (og til tider lidt sære) fremtrædelsesformer når man ser ud over de frie, grundtvigske kredses landskab.

Der har heldigvis aldrig været noget uniformeret grundtvigsk patentløsning på at være valgmenighed. Og hvis der var, ville den slet ikke være grundtvigsk! For N.F.S.G. gik tidlig og silde i brechen for den frie menighed, for den frie forkyndelse. Og den arv præger lykkeligvis stadig det kirkelige liv i Danmark. At det så nu om dage fortrinsvis er højrefløjen der danner fri- og valgmenigheder, jamen, fred med det og alt godt for deres fremtid! For selvfølgelig skal den frihed, der er blevet de grundtvigske til del gennem mange, mange år også gælde andre kirkelige grupper. Når blot de og vi husker på, at udgangspunktet er evangelisk-luthersk og ikke følsomt sværmeri af en eller anden slags.

Skulle én og anden nu finde på at spørge "Hvad er så bedst; fri- valg- eller sogne?" så vil jeg svare, at det ganske kommer an på omstændigheder og på de mennesker, der tager ansvaret for at være menighed. Så vidt jeg véd, er der kun to præster (faktisk begge nulevende) der har den erfaring, at have været i alle tre slags menigheder.

Disse er Per Fisker (bl.a. Morsø Frimenighed, Vigerslev sognemenighed og Vejstrup Valgmenighed) og undertegnede (Ågård Frimenighed, Odense Valgmenighed og Askov sognemenighed). Jeg skal ikke udtale mig på Pers vegne, men på egne sige: ingen kirkelig organisationsform er drattet ned fra himmelen! De er alle menneskeværk i modsætning til det ord, vi døbes på og som bærer os i liv og død. Og da nu organisationen er menneskeværk, så er den præcis ligeså stærk eller skrøbelig som de mennesker, der udgør de levende stene i Guds hus. Noget af det der styrker er helt klart en holdning til, hvad kirken skal være ramme omkring. Vi kan ikke leve alene på tradition og fortidens herlighed. Den danske Folkekirke skal være i stadig bevægelse. Det betyder ikke, at den skal være til fals for tidens trend eller øjeblikkets griller. Men den skal være folkets kirke og i den sammenhæng er valgmenighederne stadig et godt bud på at være kirke. Efter min mening måske især i storbyen, hvor kun ganske få véd, hvor sognegrænsen går. Nogle gange er en valgmenighed opstået som et ”fravalg” i forhold til en præst, man ikke bryder sig om.

Fint nok med den kattede og i det hele taget muligheden for at løse sognebånd. Men der er da meget mere fremtid i ”tilvalget” i forhold til valgmenigheden. Fordi den netop giver stor mulighed for oplevelse af tilhørsforhold, af medindflydelse og andre gode ting. Og når det er sagt, kan jeg allerede høre protesterne fra sognefolket her hvor jeg nu bor. De lyder ”Jamen, det har vi da også – hvis folk bare vil gøre brug af mulighederne”. Og det er alt sammen rigtigt og en kæmpe rigdom, at vi har mange bud på at være evangelisk-luthersk menighed. Om fortegnet så er ”fri”, ”Valg” eller Sogne” er til syvende og sidst underordnet. Hovedsagen er, at vi har menigheder i Danmark og at vi kan inspirere hinanden, lære af hinanden og leve sammen.

Et STORT tillykke til Odense Valgmenighed herfra!

Hasse Neldeberg Jørgensen

”Jeg kan lide at finde på et eller andet nyt om morgenen. Til børnene. Lidt overraskende at hænge op på væggen. Et nyt billede. Men der må gøres lidt, så forundringen vækkes. Da dur selv de kedsommeligeste billeder, der fremstilles til skolebrug. Man hænger sådan et billede på med et klæde foran, så billedet er skjult. Lader man det hænge dagen i gennem sådan. Hvad da? Nogen kigger i smug under klædet. I frikvarteret bliver det ordentligt studeret. Nu ser de det, og vi kan tale om det”. Disse tanker udtalt af degnen Johannes Vig i Martin A. Hansens roman Løgneren faldt mig ind, da jeg skulle skrive denne hilsen til Odense Valgmenighed i anledning af jeres 125 års jubilæum. Hvad er det for en underlig størrelse, der ligger der klemmt inde mellem husene i Dronningensgade. Hvad gemmer der sig bag den tunge kirkedør. Lad os åbne den, så kan vi tale om det.

Odense Valgmenighed er næsten nabo til Hans Tausens kirke på Rugårdsvej, hvor jeg er præst.

Alle ved, at naboer kan være frygtelig irriterende, og at man kan blive misundelig på dem. Er valgmenigheden en sådan nabo, man er misundelig på? Måske fordi, den har en opbakning fra medlemsskaren som en almindelig folkekirke sjældent har. At den har en engageret bestyrelse der vil og gør noget. Stor tilslutning til gudstjenester, højskole-dage og teologiske foredrag, som vi andre ikke vover at arrangere. En nærhed præst og menighed imellem muliggjort af medlemstallet. En irriterende nabo, fordi naboen kan noget, som vi ikke kan.

Eller gemmer der sig bag kirkedøren i Dronningensgade et levende eksempel på, hvordan folkekirken rummelighed styrker, giver frihed, udvikling og pirrer nysgerrigheden, til gavn for hele folkekirkefamilien. En god nabo man kan snakke over hækken med, udveksle ideer og virkelighed med, supplere hinanden til gavn og oplysning begge veje.

Jeg er overbevist om det sidste.

Valgmenigheden er en god nabo, vi ikke kan undvære. At valgmenighed og sognekirke bor i et godt naboskab viser, at folkekirken ikke lever i en osteklokke, hvor alt skal være ens for at være rigtigt. Vi kan se forskellige ting, og der er brug for alle kompetencerne.

Hjertelig tillykke til en underlig uundværlig størrelse i folkekirkens fællesskab.

Laila Groes, Hans Tausens kirke

Tillykke med jubilæet

Siden 1883 har der været en grundtvigsk valgmenighed i Odense. Det grundtvigske islæt i byens kirkeliv er dog af ældre dato, idet man før valgmenigheden samledes i Graabrødre Klosterkirke, hvor den navnkundige kirkehistoriker Nicolaus Ludvig Helvig holdt gudstjeneste til glæde for byens grundtvigske kredse.

Valgmenighederne er noget helt specielt for Danmark. Man finder ikke noget tilsvarende i udlandet. Valgmenighedsloven kom til i 1868 i logisk forlængelse af loven om sognebåndsløsning fra 1855. Begge lovgivninger er udtryk for ønsket om, at der i det kirkelige liv skal tages hensyn til mindretallene, og at der i det hele taget skal være frihed i folkekirken. Det er ikke en given ting, at der er det. Kirkepolitiske retninger og skiftende regeringer har med mellemrum anfægtet friheden i folkekirken, men indtil nu har folkekirken navigeret sig fri af det værste skær.

Det skyldes ikke mindst tilstedeværelsen af valgmenighederne, der som en slags pejlemærker i det kirkelige farvand sørger for at holde folkekirken på kursen ved at markere frihedstraditionen.

Så derfor til lykke med jubilæet! Og tak for indsatsen!

Kresten Drejergaard, biskop over Fyens Stift.

Vi kan ikke slutte en jubilæumsbog for Odense Valgmenighed uden at sige noget om sport. For er der noget, som præger medlemsskaren af denne valgmenighed, så er det sport, løb, gymnastik, vinterbadning, håndbold, maratonløb, springgymnastik, svømning, cykling - og endnu mere.

Det er en arv fra det grundtvigske, hvor gymnastik og folkelig idræt var en selvfølgelig del af det fællesskab, der kunne opstå omkring en friskole, en højskoleforening og en valgmenighed.

Det kan være, at man i de grundtvigske miljøer måske slet ikke tænker på det som noget specielt kendetegnende.

Men når jeg har mødt mennesker fra andre kirkelige miljøer, så har jeg aldrig mødt så mange, der i den grad også havde et fællesliv omkring idræt og sport. Tværtimod har jeg hørt ældre kvinder fortælle, at de ikke måtte gå til gymnastik i forsamlingshuset om onsdagen, fordi der blev danset i salen om lørdagen.

Og det ville deres indremissionske mødre ikke have. Men de ældre og de yngre i Odense Valgmenighed er fulde af historier om idræt, gymnastik og det fælles liv omkring det.

Mange i Bellinge, der engang var springgymnaster og håndboldspillere, mødes måske nu til badminton.

Og mange fra Stige kan fortælle om Esther Skrivers gymnastik, som de mødtes om, eller om gartnere, der lige løb en distance på Slettensvej inden det daglige arbejde.

Man kan også hurtigt få noget at vide om forskellen mellem Ollerup-gymnastik og Snoghøj-gymnastik, og der er altid lys i øjnene og grin hos de, der fortæller.

I dag er der mange løbere i valgmenigheden, så når der er Eventyrløb i byen er der ikke mange til gudstjeneste.

Fredag

**d. 15. august kl. 17 - 19
i Dronningensgade 1.**

Musik og fortælling i gaden udenfor kirken.

Kl. 17 - 18

Jazzorkesteret Sindvald Group

Michael Vitten (klaver)

Jens Krøyholt (bas)

Thomas Præstegaard (trommer)

Finn Henriksen (saxofon)

Carsten Sindvald (saxofon).

Kl. 18 – 18.30

fortæller

Svend Erik Sørensen,

journalist og forfatter,

om Dronningensgades
historie.

Restaurant Capri sælger pizza til til-
budspris, og kirken giver øl og vand.

Lørdag

**d. 16. august kl. 10.30 - ca. 15
i kirken.**

Kl. 10.30 Velkomst og præsentation
af Jubilæumsbogen.

Kaffe m. fællessang i kirken.

Kl. 11.30 Søren Ulrik Thomsen
læser egne digte.

Kl. 12.00 Stående buffet.

Under buffeten taler/hilsner

og musikindslag

v/ Marianne Granvig (violin),

Camilla Sibani (klaver)

og Dan og Erling Hjernø,

(vokal og saxofon).

Kl. 13.30 Fortælling for børn og
voksne /v den professionelle fortæller
Ulla Berling.

Kl. 14.30 Kaffe m/ lagkagetårne.

Søndag

**d. 17. august kl. 10
i kirken.**

Festgudstjeneste m/ musik.

Festlighederne fortsætter i efteråret.

I løbet af efteråret afholder vi en række
jubilæumsarrangementer i kirken.
Alle er velkommen til at kigge forbi.

Klik ind på vores hjemmeside og se
arrangementer og datoer.

www.odensevalgmenighed.dk

• *Appendiks* •

Og nu til Sporten

Der er også gymnastikudøvere af alle slags. Og en dag, da jeg svedende på en motionscykel troede, at jeg var inkognito, sagde en venlig herre, - ligeså svedende som jeg: er det ikke præsten?

Det smitter at være sammen med nogle, der holder sig i form. På en fornøjelig måde.
En arv, der virkelig lever.

Inger Hjuler Bergeon

42

Grundtvigs kirke- og frihedssyn præger os den dag i dag, og fremtiden formes på baggrund af historien. Grundtvig var fornyer i sin samtid, fortaler for bevægelse og fællesskab. Det levende ord findes mellem mennesker. Det levende ord er midlet til at forstå andre - og sig selv.

Vi skal til stadighed formulere nadver og dåb. Vi skal formulere, så begreberne tydeliggøres og kan forstås i den samtid, vi lever i. Vi skal ikke være bange for at gøre tingene på en ny måde. Vi kan finde former, der er anderledes, uden at indholdet går tabt. Vi kan benytte det nutidige sprog og dets virkemidler, samtidig med at vi glæder os over det gamle. Vi kan synge gamle salmer og også nye. Med kristendommen som fundament har vi mulighed for at være åbne i mødet med nyt. Samtiden præges af mange informationer, af mange relationer, af stor omskiftelighed.

Vi har brug for værdigrundlaget, når vi står overfor at skulle vurdere, hvor vi skal gå hen.

Vi har brug for hinanden. Vi får mod på fremtiden, når vi ved, at vi ikke er alene. I kirken findes fællesskabet – åndeligt og konkret. Fremtiden kommer af sig selv, men vi har indflydelse på den. Ud af fællesskabet dukker fortællingen om vores nutid og vores fremtid op. Vi bygger videre.

Lone Ejdrup Nielsen

Et rids af en historie

1883:
Odense Valgmenighed stiftes den 9.august.
Man deler præst med Sdr. Nærå.
Gudstjenester holdes i bedesal i Højskolehjemmet i Thorsgade.

1886:
Kirken indvies den 19.december. Arkitekt N.P.Jensen.
Kirken ligger helt frit.
Altertavle af P. Møller fra Kolding, der var døvstum.
Motivet er den romerske officer der beder Jesus om hjælp med ordene: ”Sig kun et ord.” Døbefont købes.

1887:
Kirkeur, bygget af F. Nielsen, skænket af Odense By, overrækkes af borgmester Kock.

1889:
Der dannes et råd af menighedens kvinder til et arbejde blandt syge, fattige og gamle.

1890:
Gasbelysning installeres i kirken.

1893:
Kirkens første orgel tages i brug.

1905:
Ordningen med fælles præst for valgmenighederne i Sdr. Nærå og Odense ophæves på grund af væksten i de 2 menigheder.

1908:
Præstebolig på Vester Stationsvej købes for 19.500 kr.

1911:
Elektrisk lys installeres. Kirkerummet males og dekoreres af arkitekt Helweg.

1921:
Sandstensrelief af Axel Poulsen: ”Kvinderne ved graven” opsættes på facaden.

1929:
Nyt og større orgel opstilles, udført af Marcussen og Søn, Aabenraa.

1931:
Mindeplader i marmor opsættes med navne på menighedens præster, tegnet af arkitekt Eriksen, Odense.

1933:
Odense Valgmenighed 50 år. Jubilæumsskrift forfattes af skolebestyrer Peder Møller.

1943:
Kirkeloftet sænkes ved arkitekt Mindedal Rasmussen.
Ingeniør H.P.Knudsen installerer nyt centralvarmeanlæg for 29.000.

1951:
Fjernvarme installeres.

1953:
Dåbsfad i sølv.

1963:
4 lysekroner af kunstsmed Frandsen, Enggade.
12 blyindfattede vinduer, udført af glarmester Nielsen, Vestergade. Samlet pris 27.000.
Glasmosaikker i koret, udført af Johan Thomas Skovgaard (søn af Joakim Skovgaard).

1968:
Der købes præstebolig på Finsens Alle 25.

1969:
Præsteboligen på Vestre Stationsvej sælges til Odense Kommune for 400.000.

1973:
Døbefont i granit, udført af billedhugger Ploug.

1976:
Hoveddør og to sidedøre med kobber, tegnet af arkitekt Eriksen, Odense.

1983:
Odense Valgmenighed 100 år. Jubilæumsskrift udgives af menighedsrådet.
Jubilæet fejres den 18. september i kirken og i Fyns Forsamlingshus.

1984:
Kirkeblad udgives fra 1. april, som kvartalsskrift.

1987:
Nyt gulv i kirken.

1988:
Forpligtelseserklæringer indføres.

1991:
Tilbygning til kirken: to sidefløje ved entreprenør Hans Jørgensen og Søn.
Arkitekt Kristian Isagers tegnestue.
Kirkebænke erstattes af stole. Rullegardin i korbuen til brug ved møde i kirken.

1993:
Granitskulpturer af Claus Ørntoft, bygget ind i sidefløjenes hjørner.

1994:
2 malerier af Lotte Aunkilde, ophænges på endevæggen.
Prisbelønning fra Odense Kommune for smuk nybygning.
1 maleri af Lotte Aunkilde, ophænges over udgangsdøren.

1995:
Prædikestol males med nye symboler. Kirkens loft isoleres.

1996:
Et elektronisk orgel opsættes midlertidigt, mens der indsamles til nyt orgel.
2 granitkummer til planter opstilles foran kirken, udhugget af Claus Ørntoft.

1998:
Dåbskande i sølv.

2001:
Kirkeblad udsendes nu 6 gange årligt.
Nyt trægulv i koret efter at gulvtæppe er fjernet.
Nyt antependium: patchwork i lilla farver. Senere suppleres med et rødt. Begge udført af Helga Kjems Larsen.

2005:
Nyt orgel, bygget af Th. Frobenius og Sønner, opsættes til venstre for korbuen.

2006:
2 nye lysekroner i koret.

2008:

Odense Valgmenighed 125 år.

Jubilæumsskrift udgives af menighedsrådet.

Jubilæet fejres d. 15. august med en folkelig aften foran kirken med musik og fortælling om Dronningensgade.

Flyers er husstandsomdelt i området.

16. august: festlighed i kirken med taler, digtoplæsning, stående buffet, fortælling, musik og lagkagetårne.

17. august: festgudstjeneste.

Hvis du vil vide mere om Odense Valgmenighed og kir-
kens historie henviser vi til de tidligere jubilæumsskrifter
og til Danmarks kirker, udgivet af Nationalmuseet.

Formænd og præster ved Odense Valgmenighed

Formænd for Odense Valgmenighed:

1883-1889 Pastor Frederik Nygård
1889-1891 Grosserer Christian Faber
1891-1895 Redaktør P. Tranberg
1895-1941 Landbrugslærer Hans Appel
1941-1945 Arkitekt A. Eriksen
1945-1967 Gårdejer Markvard Andersen
1967-1973 Entreprenør Tage Lund-Larsen
1973-1976 Gartner Hartvig Nielsen
1976-1991 Filialbestyrer Sven Frederiksen
1991-2003 Sikkerhedschef Palle Wognsen
2003- Lærer Lone Ejdrup Nielsen

Præster i Odense Valgmenighed:

1883-1897 Frederik Nygård
1898-1909 Johan Clausen
1909-1930 Ludvig Ingerslev
1930-1941 Edvard Pedersen
1941-1968 Skat Rørdam-Clausen
1968-1985 Svend Aage Kamp
1985-1997 Bjørn Krab-Johansen
1997-2003 Hasse Neldeberg Jørgensen
2004- Inger Hjuler Bergeon

